

Proa

PREMI CARLEMANY
PER AL FOMENT DE LA LECTURA

JORDI ORTIZ

VOREJANT ELS LÍIMITS

JORDI ORTIZ

VOREJANT ELS LÍMITS

V Premi Carlemany per al Foment de la Lectura

Proa

Govern d'Andorra

El jurat del V Premi Carlemany per al Foment de la Lectura estava compost per joves d'entre catorze i setze anys de l'Escola Andorrana de segona ensenyança d'Encamp, del Col·legi Sant Ermengol i del Liceu Comte de Foix. Les obres candidates havien estat preseleccionades per un Comitè de Lectura format per Mercè Escardó, Olaya Gordillo, Carmen Pegalajar, Núria Pradas, Sílvia Sinfreu i Josep Lluch.

PROA
Collecció Beta

Primera edició: maig del 2016

© 2016 Jordi Ortiz

Drets exclusius d'aquesta edició:
Raval Edicions SLU, Proa
Av. Diagonal, 662-664
08034 Barcelona
www.proa.cat

ISBN: 978-84-7588-620-6
Dipòsit Legal: B. 8.712-2016
Fotocomposició: Víctor Igual, S. L.
Impressió: Liberdúplex

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).
Tots els drets reservats.

ÍNDIX

PRIMER LÍMIT: SÒCIO

Clàusules contractuals _____	11
Cortesia _____	21
La Gran Unificació _____	27
Menjar sa _____	33
Observacions _____	37
Llibertat controlada _____	45
Atapeïment _____	51
Trinxament _____	63
Festa de comiat _____	69

SEGON LÍMIT: BIO

El preu de la victòria _____	77
Indecisos _____	83
Autodefensa _____	93
Flaix: no tenim vacunes _____	97
Renascuts _____	99

TERCER LÍMIT: CÍBER

Estupidesa artificial _____	105
Cercant la imperfecció _____	113
Ciberconeixement _____	117
Centre comercial _____	121
Factor aleatori _____	127
Connectats _____	131
Jo sóc Déu _____	137

QUART LÍMIT: META

Cicle sens fi _____	145
El donant _____	147
Trasplantament _____	153
Esperant una resposta _____	157

CLÀUSULES CONTRACTUALS

«Tenir un nen és un assumpte massa seriós.
És tota una responsabilitat».

L'Elvira estava nerviosa. En canvi, en Toni, el seu marit, no. L'home estava assegut a l'única cadira de l'habitació de l'hotel, amb una cama sobre l'altra, i fullejava el diari.

–Però què fas, Toni? –el va renyar ella. No parava de passejar amunt i avall com una fera engabiada.

–Miro el diari.

–Però si no l'entens.

–M'espavilo força bé amb els idiomes –va bromejar ell.

–No siguis ximple. Els caràcters amb què escriu aquesta gent no s'entenen. A més, escriuen al revés, de dreta a esquerra.

–Aquí, concretament, escriuen de dalt a baix.

–Ai, Toni! És igual. Deixa el diari, vols? M'estàs posant...

–Miro les fotos –es va resistir ell–. Potser n'hi ha alguna del lloc on anem.

L'Elvira es va abraonar sobre el diari.

–On? On és?

–No ho sé, reina, on és. Si em deixessis mirar el diari amb tranquil·litat, podria ser que...

–No aguanto aquesta espera.

—Doncs no pots fer res més. Prova de relaxar-te. Vols que et faci pujar una tilla? No t'has portat cap pastilla per als nervis?

—No vull res. Només vull el meu fill.

En Toni va mostrar el rellotge de polsera.

—Van dir que passarien a recollir-nos entre dos i tres quarts. Són un quart i cinc. Fes el favor de calmar-te o no podràs estar pel que has d'estar.

L'Elvira va mirar fixament el seu marit amb un lleu tremolor de la barbeta, que tant podia ser l'inici d'un plor com el preàmbul d'un esclat de fúria.

—Què tens? —va preguntar ell.

—Ja és ben cert, ja, que per als homes la paternitat no té ni punt de comparació amb el que per a nosaltres és la maternitat.

En Toni es va amagar rere el diari i va murmurar:

—No m'atabalis més.

A dos quarts de dotze en punt, va sonar el telèfon de l'habitació per avisar-los que el transport els esperava a la porta de l'hotel. L'Elvira va arreplegar la bossa penjada al respatller d'una cadira i va sortir la primera. Al passadís es va aturar i va xiuxiuejar a en Toni:

—Els d'aquella habitació acaben de sortir. Els vaig veure al nostre vol. Segur que vénen per la mateixa raó que nosaltres.

—Aquí tothom ve per la mateixa raó —va contestar ell—. O et penses que algú volarà d'Europa fins aquí només per contemplar les postes de sol? Va. Tanta pressa que tenies i ara et quedes aquí plantada. Ens han pres l'ascensor.

Els van fer pujar a una furgoneta negra sense vidres. Per dins era còmoda i moderadament espaiosa. Hi cabien dotze passatgers a banda del conductor i de l'acompanyant, que era de l'organització. Els dos seients posteriors, de quatre places cadascun, ja estaven ocupats. L'Elvira i en Toni van seure al seient del davant juntament amb la parella de l'hotel. Amb una sola llambregada, la dona va poder confirmar:

—Els quatre d'aquí darrere també eren companys de vol. Als de darrere de tot no els reconec, però tenen cares orientals. Deuen ser de per aquí.

L'home que ocupava el seient de l'acompanyant es va tombar i els va dedicar un gran somriure. Va fer una inclinació de cap als nouvinguts i una altra al conductor per indicar-li que arrenqués. En Toni li va preguntar, en anglès, on anaven.

L'home va tornar a somriure. Ell va insistir, sil·labejant amb cura:

—On anem? Em podria dir on anem, si us plau?

L'home va repetir el somriure, hi va afegir una inclinació de cap i va deixar anar un grapat de paraules incomprensibles.

—Ai —va témer l'Elvira—. A veure si ens deuen estar segrestant.

Els passatgers tenien una visió molt limitada a través del parabrisa. Així i tot, n'hi havia prou per comprendre que el conductor corria massa. La carretera era plena de sotracs que amenaçaven de desballestar la furgoneta en qualsevol moment, i aquella gent no semblava haver sentit a parlar dels límits de velocitat. Van ser vint-i-cinc minuts de patiment. Tres passatgers van arribar marejats.

Les sis parelles van baixar. Eren davant del porxo d'un edifici de dues plantes. Semblava força gran, tot i que només en veien la façana. Un home ben vestit, a l'europa, els esperava. Els va donar la benvinguda en espanyol, francès i anglès, i es va presentar:

—Sóc en Manuel, el seu comercial. Els acompanyaré a fer una visita per les instal·lacions. Després, individualment, resoldré tots els dubtes que tinguin.

L'accent el va delatar, de seguida, com a mexicà. Parlava un anglès molt fluid però un francès força pobre. En Toni es va preguntar per què aquell grup necessitava un comercial que parlés francès. Es va fixar bé en les reaccions de tothom a les paraules d'en Manuel i es va adonar que els que es comunicaven en francès eren els asiàtics. Li hauria agradat saber d'on eren. L'Elvira li va clavar un cop de colze, potser excessiu.

—Què?

—Què fas badant? En Manuel ha dit que entrem.

Semblava un simple edifici administratiu fins que en Manuel els va fer traspassar una porta. Era una gran nau que contenia bressols ocupats per nadons. Estaven perfectament arreglats, tocant a les columnes que aguantaven el sostre, quan convenia, per aprofitar l'espai. En Toni va sentir la curiositat de comptar-los. Va trigar una estona. Hi havia cinquanta-nou fileres. I quaranta-quatre de fons. Va treure el mòbil per usar-lo com a calculadora. El resultat el va deixar bocabadat: 2.596 nadons. En Manuel se li va acostar i li va dir:

—Mòbils aquí no, senyor. Haurà d'apagar-lo.

–Sí, sí. Precisament l'estava apagant. És que me n'havia oblidat.

L'Elvira li va preguntar:

–Però què feies? Feies fotos?

–Xxt. No feia res.

–No facis res que ens comprometi, eh?

–Calla. Escolta aquest home.

En Manuel explicava en tres idiomes:

–Vagin passant entre els bressols, sense donar-los cops i sense tocar els nens. Al peu dels bressols hi ha una fitxa resum de les característiques de cada nadó. Els recordo, per si els pot interessar en algun moment, que la nostra associació no només els pot proporcionar nadons, sinó nens de qual-sevol edat fins als divuit. Aquests, naturalment, els tenim en altres sales. Si algú hi estigués interessat, l'hi portàriem.

Les parelles havien començat a circular entre els bressols. Al principi, llegien totes les fitxes i contemplaven el nadó a què es referien amb atenció. Al cap d'aproximadament una dotzena, no feien cas de les fitxes i dedicaven una mirada fugaç a l'ocupant del bressol. L'Elvira es va aferrar amb força al braç del seu marit i va dir:

–T'adones que un d'aquests és el nostre nen?

Ell va observar:

–No n'hi ha cap que plori.

–I què?

–Doncs que...

–Què?

–Coi, que els han drogat.

–Apa!

En Manuel, passejant amunt i avall de la sala, va explicar:

–El preu s'estableix en funció de l'edat, les característiques físiques, el sexe... Últimament, les nenes estan més còrtixades. És pels rumors de les darreres setmanes que els xinesos maten les nenes perquè només volen fills barons. Jo els puc dir que no és veritat, però segurament vostès ja deuen tenir una idea al cap. També prenem en compte la raça. Actualment, els orientals estan de moda, per això surten més cars. Han de comprendre que a nosaltres també ens costa més obtenir-ne. D'altra banda, si volen alguna cosa més barata, tenim gitanos i berbers, per posar un parell d'exemples, que no tenen gaire sortida. Els en podem fer un bon preu. També hi ha els que presenten alguna tara física o psíquica. No he vist que figuessin entre les seves preferències declarades, però m'agradaria que ho tinguessin en compte. Els tenim allà al fons, a la banda dreta. Els reconeixeran perquè la fitxa és de color groc. Mirin-se'ls bé perquè estic a punt de fer-los una oferta irrefutable: si es queden un dels nens de fitxa groga, obtindran un deu per cent de descompte en qualsevol dels altres nens.

En Manuel va fer les repeticions pertinents i va callar durant una estona. Les sis parelles, en un moment o altre, van passar per la zona dels nens de fitxa groga i van fingir que se'ls miraven amb molta atenció. En Manuel sabia que cap d'ells no picaria. L'Elvira va xiuxiuejar a en Toni:

–Tenir un nen és un assumpte massa seriós. És tota una responsabilitat. No podem quedar-nos un nen d'aquests com si fos l'oferta d'un supermercat. Ho trobo una frivoli-tat. Oi?

–Sí, sí. Et vas decidint o no? Hauríem d'anar descartant. O el ros ucraïnès o la mulata jamaicana haurien d'anar fora.

En Manuel se'ls va acostar silenciosament.

–Disculpin, senyors. Puc ajudar-los a triar, si m'ho permeten. No els ho hauria de dir, però la parella sueca també ha posat l'ull en aquell preciós nen etiop. Vostès es van inscriure abans, de manera que tenen preferència si es decideixen en un temps raonable.

–Quant és un temps raonable? –va preguntar l'Elvira, a qui la revelació havia deixat glaçada.

–Mitja hora. Durant mitja hora puc entretenir-los perquè vostès es decideixin.

En Toni va fer notar:

–És que tenim altres opcions. Potser és una mica precipitat...

–Cinquanta per cent –va interrompre el comercial.

–Què?

–Els deixo l'ucraïnès al cinquanta per cent si es queden l'etiop.

–Però...

–Oh, ja ho veig. No volen dos nens. Doncs l'etiop i la jamaicana. La jamaicana a meitat de preu, naturalment.

L'Elvira va intentar explicar:

–És que, francament, no dúiem la idea de...

–De tornar amb dues criatures? Això no s'ha de pensar. Ha de fer-se d'improvís. És un benefici per a vostès i per a les criatures. Quaranta per cent. No en parlem més. No estic autoritzat a rebaixar-los tant i m'hi jugo la feina, però és que veig que els nens, amb vostès, serien feliços.

L'Elvira va dir a cau d'orella d'en Toni:

–Em sembla que me n'estic penedint. Tinc ganes de marxar d'aquí. Ja no vull un fill.

En Toni la va abraçar.

–Va, va. No et desmuntis, tu, ara. Hem fet un camí molt llarg per venir a buscar el nostre nen. Deixa estar el que digui aquest home. Només has d'aguantar una mica més. Seràs una mare excel·lent.

A l'Elvira se li van negar els ulls i va somriure. Va alçar el cap i va fer una inspiració. Va mirar amunt i avall. En algun d'aquells bressols hi havia el seu fill.

–Donem un altre cop d'ull –va demanar.

A les despeses de compra s'hi van afegir les de gestió per obtenir tota la documentació en regla. En Toni va protestar. Va exhibir una còpia del contracte per justificar que no havien de pagar res més. Totes les despeses cobertes, hi deia. Però li van respondre que enlloc no es mencionaven les despeses de gestió, que era un concepte absolutament a banda de les simples despeses. Era una discussió absurda que va acabar quan l'Elvira va demanar-li:

–Toni, deixa-ho estar. Ara que he vist el meu fill i l'he tingut en braços no vull que un grapat de bitllets me'n separin.

En Toni va claudicar.

En Manuel va explicar-los:

–Un taxi els retornarà a la ciutat. Tenen temps per voltar, dinar i comprar uns quants records. Cap a les vuit ja ho tin-

dran tot preparat: contracte de compra, passaport, certificat de salut i criatura. Una tria excel·lent, el sudanès. Té un color de pell preciós. I és més barat que l'etíop. Em sembla que els suecs han pagat una mica massa per ell.

A l'avió, l'Èric plorava. L'Elvira no sabia com fer-lo callar.

–Té, prova-ho tu.

–Plorarà igualment. Els nens ploren.

L'Elvira es va tapar la cara amb les mans i va abaixar el cap.

–No el vull, Toni.

–Què?

–Que no el vull. No m'agrada com plora. Aquesta musiqueta se'm fica al cervell i m'acabarà fent tornar boja.

–Però...

–Però res. Ho he decidit. Vull tornar-lo. Podem tornar-lo, oi? Algú ens va dir que podíem tornar-lo.

En Toni va sospirar i va tornar l'Èric a l'Elvira. Va obrir la bossa de viatge i va dir:

–Per aquí dec tenir el contracte. Deixa-me'l mirar.

L'Elvira va esperar amb impaciència, mirant el nen que tenia damunt la falda com el complet estrany que era. Al cap d'una estona, en Toni va exclamar en veu baixa:

–Ja el tinc! És el certificat de devolució. Tenim setanta-dues hores per tornar-lo sense penalització.

–Bé! I què hem de fer? Tornar a agafar un avió cap allà?

–Si no vols, no. Pots triar el nou per catàleg.

–I l'Èric? Vaja, aquest nen. Què n'hem de fer?

–Aquí diu que la línia aèria se'n fa càrrec. Es veu que els porten a la bodega, dins d'unes cistelles especials.

L'Elvira va entregar el nen a en Toni.

–Té. Porta'l tu fins que arribem. A tu t'agraden els nens i aquest no és el meu fill. Quin pes que m'he tret de sobre. Només faltaria que ens haguéssim de quedar un nen que ens donés la més petita molèstia, oi?